

HỒI 5

ĐỪNG BAO GIỜ NÓI CHẾT

1. Trở mặt vô tình

Ba người bạn Trang Hoài Phi và Hạ Nhất Khiêu, Hà Nhĩ Mông rành rành là đã có thể thắng trận này, ra đi trong thế thượng phong.

Nhưng cục diện giờ đã đảo ngược.

Hoàn toàn đảo ngược.

Đỗ Tiệm cũng đến rồi.

Y đã giết Hồ Niên Dã, đả thương Hạ Kim Trung, không chế Ly Ly.

Trang Hoài Phi biết giờ không phải là lúc nói nhiều nữa, y chỉ buông một câu: “Đây là ân oán giữa ta và ngươi, không liên quan đến nàng, ngươi thả nàng ra trước đã”.

Đỗ Tiệm cũng không nói nhiều: “Ngươi giao số tài sản đó ra, ta sẽ thả ngươi”.

Trang Hoài Phi thở dài than: “Tiền hai người ta đến vậy sao? Vì tiền, các người cả bổ khoái cũng không làm, chức quan cũng bỏ mặc, cả mặt mũi cũng không cần, thậm chí cả mạng cũng không muốn giữ nữa rồi!”.

Đỗ Tiệm cười ha hả.

“Ngươi muốn ta nói gì đây?” Y chậm rãi ung dung phản vấn Trang Hoài Phi, “Không phải ngươi cũng đang làm chuyện như vậy sao? Thương ty của ngươi không phải vì lý do đó mà chết dưới cước của ngươi sao? Chẳng phải ngươi cũng vì vậy mà trở mặt vô tình sao? Ân oán của ngươi không phải vì thứ đó mà rơi vào cảnh cùng đường mặt lộ này sao?”.

Trang Hoài Phi ủ rũ.

Y không biết phải trả lời thế nào.

Y rút chân lại.

Chỉ nghe cổ họng Tạ Mộng Sơn ọc ọc mấy tiếng, máu không trào lên nữa, nhưng y cũng không nói được câu nào, chỉ liên tục ho, ho và ho.

Trang Hoài Phi biết mình đã làm chuyện cần phải làm nhất.

Để y chết.

Vì vậy y mới rút chân lại.

Chân đầy máu.

Tạ Mộng Sơn đổ vật xuống.

Chết.

Y chết dưới Xuyên Tâm Thoái của Trang Hoài Phi.

Lúc y chết, ánh mắt chợt trở nên chan chứa tình cảm.

Y đang nhìn ra bên ngoài.

Bởi vì trong thê phong khổ vũ kia, có mấy người đi tới, nữ tử đi đầu tiên, đang thét lên một tiếng: “Cha!”.

Nữ tử ấy chính là Tạ Luyến Luyến.

Nàng tận mắt nhìn thấy: người nàng yêu giết chết cha nàng.

Luyến Luyến trừng mắt nhìn Trang Hoài Phi, rồi lao tới như bay, đỡ cha mình dậy.

Nhưng Tạ Mộng Sơn đã tuyệt khí.

Nàng lại quay sang trừng mắt nhìn Trang Hoài Phi.

Đầy phần hận.

Nhưng nàng không đến đây một mình.

Sau lưng nàng còn có Sa Lăng Thi, Cô Cô và Đổ Lão Chí, còn có cả gã hộ viện cao lớn trầm mặc kia nữa.

Đổ Lão Chí còn dẫn theo bảy tám gia đình và nha dịch.

Tất cả đều nhìn Trang Hoài Phi đầy căm giận.

Đến lúc này, Trang Hoài Phi chỉ đành khàn khàn giải thích: “Ta vốn không có ý giết ông ấy...”.

“Ta biết”. Khắp mặt Luyến Luyến đều là nước mắt, nhưng giọng nói lại bình tĩnh đến bất ngờ, “Ta biết hết”.

“Ta cũng biết vừa rồi muội nấp ở đây”. Trang Hoài Phi thở dài cảm thán, “Ở đây có địa đạo thông đến Chỉ Cố Gian mà, phải không? Lỗ mũi của lão Hà rất tinh, y vừa ngửi một cái đã biết ở đây còn có người khác, và y cũng đã ngầm báo cho ta biết. Thực ra lỗ mũi của ta cũng rất tinh, những gì có thể ngửi được và nên ngửi ta cũng đều không bỏ qua. Ta biết đó là muội, còn có cả Tiểu Trân cô nương nữa. Nửa chừng, muội còn xoay người len lén bỏ đi, Thiết Thủ đã cố ý nói thật lớn, thu hút sự chú ý của ta, hi vọng

ta không phát hiện ra muội". Đến giờ thì Luyến Luyến chỉ lờ mắt nhìn y, gương mặt ngập tràn trong u oán.

"Người rành rành biết ta ở đó, tại sao còn để ta đi gọi viện binh?" Tạ Luyến Luyến uất ức nói, "Người đã nhẫn tâm giết chết cha ta, tại sao còn không giết ta luôn để diệt khẩu?".

Trang Hoài Phi vẫn chăm chú nhìn di thể của mẫu thân, đặt bà nằm xuống ngay ngắn, rồi cất giọng thê lương nói: "Ta vốn không muốn sát thương bất cứ ai, huống hồ là muội".

Nghe y nói vậy, Thiết Thủ mới yên tâm được một nửa.

Chàng cũng sớm đã phát hiện Luyến Luyến chui ra từ trong địa đạo trong bóng nước của ang cá.

Còn có cả Tiểu Trân nữa.

Chàng sợ họ lộ mặt.

Đến giữa chừng, thì Luyến Luyến cẩn thận bỏ đi: dù sao thì nàng cũng được Tạ Mộng Sơn dạy dỗ, có chút căn bản võ công, không giống Tiểu Trân, hoàn toàn không biết một chút công phu nào cả.

Chàng sợ Trang Hoài Phi, Hồng Miêu và lão Hà phát hiện, thế nên mới cố ý lên tiếng yểm hộ, che giấu.

Thì ra Trang Hoài Phi đã phát hiện ra từ sớm, chỉ là y cố ý thả nàng đi mà thôi.

Như vậy, Thiết Thủ ít nhất cũng có thể yên tâm phần nào.

Nhưng chàng lại sức lo lắng.

Thiết Thủ nghĩ đến một chuyện.

Tim chàng đập thình thịch.

Càng hi vọng mình đã tính toán sai lầm.

Chàng mong đó không phải là sự thực.

Nhưng xưa nay tính toán của chàng đều rất chuẩn xác.

Cũng rất linh nghiệm.

Tỷ dụ như, cục diện người gian ta trá này vừa mới bắt đầu, chàng đã biết Trang Hoài Phi không trúng độc, cũng không cần phải đập vỡ mặt bàn để tỏ rõ mình không trúng độc như thế, và sự thực đã chứng minh suy đoán của chàng là đúng: Trang Hoài Phi vừa liên thủ với chàng, lại mật ước với Đường Thiên Hải, nhưng thực chất thì bắt tay

với Hạ Kim Trung, Hà Nhĩ Mông hành sự, những người khác, tất cả đều trúng kế của y, nên chàng mới giữ được vẻ bình tĩnh ung dung đến vậy.

Nhưng lúc này, chàng đang lo lắng điều gì?

Là chuyện gì có thể khiến chàng lo lắng?

Tiểu Trân cũng đang đứng dậy.

Nàng đã nấp ở đó rất lâu, trốn ở đó rất lâu, nhưng khi đứng dậy, nàng vẫn ôn nhu như thế, vẫn nhu nhược như vậy, vẫn nhu tình tự thủy, hơn nữa còn thanh khiết vô ngần nữa.

Thanh khiết như một đoá thủy tiên nổi trên mặt nước.

Nơi đây bao nhiêu là tranh đấu, bao nhiêu là máu tanh, còn nàng, chỉ như một bóng u hồn, một giấc mộng.

Nàng đứng ở nơi đó, không nói gì, cũng không gây tiếng động, chỉ dùng cặp mắt trong sáng tựa làn nước hồ thu kia len lén nhìn Thiết Thu mấy lần.

Nàng vừa hiện thân, Đỗ Tiệm đã cười lên ha ha nói: “Giờ thì đủ mặt hết rồi, thật nhiệt náo, thật hay quá!”.

Y cơ hồ như còn có chút hưng phấn: “Xem thử coi, Tiểu Trang đứng đây, Thượng tổng bộ trấn ở kia, lại có cả Thiết nhị bộ gia đến tham dự nữa, cộng với bản thân Đỗ mỗ đây, lần này chẳng phải là Tứ Đại Danh Bộ đối đầu hay sao?”.

Rồi y lại hoan thiên hỉ địa, chưa hết phấn khích hỏi tiếp: “Hả, đúng không? Có phải vậy không?”.

Thượng Phong Vân đột nhiên nói: “Đỗ huynh!”.

Đỗ Tiệm mỉm cười: “Xin cứ nói!”.

Thượng Phong Vân chậm rãi: “Chúng ta là đồng liêu, đúng không?”.

Đỗ Tiệm gật đầu: “Phải!”.

Thượng Phong Vân nói tiếp: “Chúng ta tuy có chút bất đồng, nhưng xưa nay đều không xâm phạm lẫn nhau, ta cũng không làm chuyện gì thương hại, phá hoại chuyện của huynh, điều này đúng chứ?”.

Đỗ Tiệm lại gật đầu: “Xưa nay chúng ta đều là bằng hữu”.

Thượng Phong Vân lại nói: “Tuy ta chưa đến quý môn báỉ phổng, nhưng cũng biết nhà huynh rất đông người, chi tiêu thập phần tốn kém, lại còn chuẩn bị đưa con cháu vào kinh nhậm chức, điều này không dễ chút nào, nhiều khi cũng lâm vào cảnh túng

quần, lúc phá án cũng không khỏi chấm dứt chút đỉnh, điều này ta cũng biết... nhưng ta chưa bao giờ điểm phá, có đúng hay không?”.

Đỗ Tiệm thừa nhận: “Đúng, huynh rất phúc hậu, cũng rất thông minh, tin tức lại càng nhanh nhạy hơn nữa”.

Thượng Phong Vân nói: “Chuyện của huynh thế nào, ta cũng không hề can thiệp, phải không?”.

Đỗ Tiệm cười ha hả: “Có tài thì cùng nhau phát, tự nhiên là rất tốt”.

Thượng Phong Vân nói: “Đừng quên số tài sản đó của Ngô Thiết Đức rất lớn, ba người người tiêu cả đời cũng tiêu không hết”.

Đỗ Tiệm cười cười: “Ta xưa nay cũng không hoang phí, tiêu tiền lại rất cẩn thận”.

Thượng Phong Vân liền cười cười: “Vậy thì tốt rồi. Huynh giúp ta bắt Trang Hoài Phi, chúng ta cùng nhau chia số tài sản đó, thế nào?”.

Đỗ Tiệm gật gù: “Chuyện này thì...”.

Vừa nói y vừa đưa mắt nhìn Trang Hoài Phi.

Trang Hoài Phi từ từ đứng dậy cạnh di thể của mẫu thân, nói: “Người đừng cản ta báo thù... kẻ nào cản ta, ta giết kẻ ấy”.

Đỗ Tiệm chau mày nói: “Sao người lại nói với ta như vậy! Ta đâu có giết mẹ người. Ta chỉ muốn biết có lợi ích gì hay không mà thôi?”.

Trang Hoài Phi nghiêng răng gần giọng nói: “Người không cản ta, không giúp y, và thả Ly Ly cô nương ra... ta sẽ đồng ý cùng người lên núi lấy bảo tàng. Bằng không, đừng trách ta trở mặt vô tình!”.

Đỗ Tiệm nghe xong thì hai tai liền dựng hẳn lên: “Thật không?”.

Trang Hoài Phi nói như chém đinh chặt sắt: “Chỉ cần người thúc thủ bằng quan, thả Ly Ly ra, ta nhất định sẽ cùng người lên Thái Bạch Sơn một chuyến!”.

Hồi thở Thượng Phong Vân càng nặng nề hơn, khóe mắt đỏ ngầu: “Lão Đỗ, huynh đừng nghe hắn...”.

Ly Ly cũng phẫn nộ kêu lên: “Huynh không thể giao tiền cho hắn”.

Nàng định giãy dụa, nhưng dưới sự kềm tỏa của Đỗ Tiệm, càng dấy dụa thì chỉ càng đau đớn, nhưng nàng vẫn gào thét: “Đừng đưa cho hắn...”.

Luyến Luyến nhìn Trang Hoài Phi, rồi lại nhìn Ly Ly, ánh mắt kỳ lạ vô cùng.

2. Trở mặt không nhận người

Đỗ Tiệm cũng nhìn quanh quất một lượt, rồi đột nhiên cười phá lên mấy tiếng, “Tuy rằng ta không biết người nào đáng tin cậy hơn, nhưng ta có thể khẳng định một chuyện...”.

Vào thời khắc này, y là người mạnh nhất ở đây, vậy nên ai cũng phải nghe y nói.

“Tiền, vẫn ở chỗ người”. Đỗ Tiệm bình thản tới độ không thể bình thản hơn, nhưng cũng có thể nhận ra trong đó có bảy phần giả hoạt, ba phần cuồng vọng, “Chỉ cần ta bắt được người, tiền sẽ là của ta. Có gì phải mạo hiểm cơ chứ?”

Sau đó y lại hỏi tiếp: “Người nói có đúng không? Hả?”.

Ai cũng biết là y nói đúng.

Bởi vì y nói thật.

Ai cũng biết tình thế hiện giờ của Trang Hoài Phi cực kỳ hung hiểm, hơn nữa cũng rất cô lập.

Nhưng đúng lúc này Trang Hoài Phi lại bắt ngờ hành động.

Một chuyện tuyệt đối không nên làm vào lúc này.

Không chỉ là một.

Mà là hai!

Y làm hai việc cùng một lúc.

Cùng một lúc tấn công hai người!

Y đột nhiên vùng quần tấn công Thượng Phong Vân.

Từ khi trúng phải một cước, Thượng Phong Vân vẫn luôn đề phòng Trang Hoài Phi.

Trang Hoài Phi vừa động, Thượng Phong Vân đã lùi lại.

Vì y sợ Đả Thần Thoái của họ Trang.

Nhưng Trang Hoài Phi không dùng cước.

Y dùng tay.

Thượng Phong Vân lùi lại cực nhanh, một quyền của Trang Hoài Phi đánh vào khoảng không.

Một quyền đánh trượt, lại một quyền nữa vùng ra.

Quyển đầu vẫn nhằm thẳng vào mặt Thượng Phong Vân kích tới.

Y hận họ Thượng đến thấu xương.

Thượng Phong Vân liền cúi đầu né tránh.

Y vẫn sợ cước của Trang Hoài Phi.

Nhưng Trang Hoài Phi vẫn chưa xuất cước.

Một quyển không trúng, y liền xoay chuyển biến thế thành chặt xuống.

Thượng Phong Vân hừ lạnh một tiếng.

Sở trường của y là cầm nã thủ, nếu dùng tay đối tay, y không sợ bất cứ ai.

Nhưng y vẫn sợ Đả Thần Thoái của Trang Hoài Phi.

Sợ cước pháp của y.

Vì vậy y vừa đỡ, vừa né.

Thượng Phong Vân vẫn không ngừng, không buông tha.

Vẫn tiếp tục truy kích.

Nhưng Thượng Phong Vân cũng đã nhận ra.

Tả cước của Trang Hoài Phi đang chảy máu ròng ròng, đã thọ thương không nhẹ, hữu cước thì hơi khập khiễng, hiển nhiên cũng không tiện hành động.

Chẳng trách y lại không xuất cước.

Lần này Trang Hoài Phi tung mình lên sử ra một chiêu Song Long Xuất Hải, hai tay nhất tề xuất kích.

Thượng Phong Vân ngăn tiếp chiêu này của họ Trang, nhưng y vẫn chưa phản kích, y vẫn phải lưu thần đến song cước của đối phương.

Lúc này, Thượng Phong Vân đã lùi lại sát bên cạnh Đỗ Tiệm.

Y nghĩ rằng bên cạnh Đỗ Tiệm sẽ tương đối an toàn hơn.

Ít nhất, Trang Hoài Phi cũng có thêm một mối lo nữa.

Nhưng y lại không ngờ rằng.

Trang Hoài Phi căn bản không hề cố kỵ bất cứ điều gì.

Chẳng những y không e sợ, mà còn thần nhiên tấn công, vùng quyền đánh thẳng vào mặt Đỗ Tiệm.

Chẳng những y khai chiến với Thượng Phong Vân, mà còn đối địch với cả Đồ Tiệm!

Bởi vì y nhận ra lòng dạ Đồ Tiệm cũng chẳng khác gì Thượng Phong Vân là mấy!

Đối với Thượng Phong Vân, đây có thể nói là đúng như sở nguyện!

Y không ngờ đến, nhưng Đồ Tiệm thì có, y như đã biết trước được điều này.

Chỉ thấy y khẽ trượt chân về phía sau, gót chân loạng choạng, lập tức bắt kiếm, hoàn lại Trang Hoài Phi một chiêu.

Tất nhiên là Trang Hoài Phi ứng phó rất cực nhọc.

Thời cơ đến rồi.

Thượng Phong Vân cho rằng đây chính là cơ hội tốt:

Nhân lúc Trang Hoài Phi đang ứng phó độc kiếm của Đồ Tiệm, y liền toàn lực sử ra Tả Giáng Long Cầm Nã Thập Bát Phiên, Hữu Phục Hồ Cầm Nã Tam Thập Lục Lộ, toàn diện tấn công Trang Hoài Phi.

Y muốn vặn gãy cổ Trang Hoài Phi.

Y phải vặn gãy xương tên tiểu tử đáng ghét đó.

Y muốn xé nát gân cốt của hắn.

Y muốn khống chế cục diện.

Y hận Trang Hoài Phi.

Thượng Phong Vân đương nhiên rất uất hận Trang Hoài Phi.

Bởi vì họ Trang đã dă y thọ thương.

Nhưng y chỉ nhớ những chuyện người khác làm hại mình, còn những chuyện mình làm hại đến người khác thì y đều quên sạch quên biến.

Con người, đều là như vậy: đối với người thì nghiêm khắc, đối với mình thì khoan dung.

Nghiêm khắc và khoan dung cũng như buông lỏng và bắt chặt trong cầm nã thủ, chỉ trong khoảnh khắc, ngón tay của y đã có thể cầm long túng hổ.

Y đã “bắt” được Trang Hoài Phi.

Nhưng Trang Hoài Phi cuối cùng cũng xuất cước.

Y chế trụ được tay họ Trang, nhưng lại không thể cản được chân của đối phương.

Sự thực thì y vẫn không dám trực tiếp đỡ lấy Đả Thần Thoái của Trang Hoài Phi.

Y chỉ có cách tránh né.

Tung người né tránh.

Trang Hoài Phi đá trượt Thượng Phong Vân, đá trúng một ang cá.

Ang cá vỡ tan, mảnh sành bắn tứ tung, cá cũng theo nước tràn ra.

Mảnh vỡ bắn lên mặt Thượng Phong Vân, khiến y cơ hồ như không mở được mắt, vừa đưa tay đỡ vừa thoái lui, đến sát bên cạnh Đỗ Tiệm.

Có Đỗ Tiệm, ít nhất cũng có thể cản tên tiểu tử kia lại...

Đúng lúc ấy, y đột nhiên cảm thấy bối tâm mình mát lạnh..

Thượng Phong Vân cúi đầu, chỉ thấy trước ngực mình lòi ra một mũi kiếm.

Đầu kiếm ánh lên sắc lam.

Lam óng ánh.

Đó là một thanh độc kiếm.

Thanh độc kiếm của Đỗ Tiệm.

Trên giang hồ, nhiều người đã gọi luôn Đỗ Tiệm thành Độc Kiếm, trong võ lâm cũng không ít người tin rằng, Đỗ Tiệm vốn không phải tên là Đỗ Tiệm, tên của y là từ hai chữ Độc Kiếm diễn hóa mà thành.

Kiếm của Đỗ Tiệm rất độc.

Xuất thủ càng độc hơn.

Vào lúc Thượng Phong Vân không đề phòng nhất, sơ xuất nhất, cần sự giúp đỡ của y nhất, y đã bất ngờ trở mặt không nhận người, một kiếm đâm xuyên y từ phía sau ra phía trước.

Giết chết y.

Đâm chết y.

Nhưng Đỗ Tiệm cảm thấy mình làm vậy là rất đúng, rất nên.

Bởi vì y là Đỗ Tiệm.

Kiếm của y là độc kiếm.

Sau khi ám toán Thượng Phong Vân, y liền đối mặt với vị đồng liêu sắp đoạn khí của mình nói: "Người chưa bái phỏng ta mà đã biết ta tưng quẫn, lại biết ta tham ô, đó

đã là sai lầm rất lớn, huống hồ người lại còn đem chuyện đó công khai ra nữa, vậy chẳng phải là đáng chết lắm hay sao?”.

3. Sĩ tình

“Ta báo cừu giúp người rồi”.

Đỗ Tiệm không ngờ vẫn còn nói với Trang Hoài Phi như vậy, sau đó thì chỉ nghe “soạt” một tiếng, độc kiếm đã thu về, “thu” luôn cả cái mạng của Thượng Phong Vân.

“Ta giúp người giết hấn rồi”.

“Tại sao người làm vậy?”.

Đại thù đã báo, nhưng Trang Hoài Phi lại cảm thấy rất vô vị.

Cả thân thể lẫn linh hồn y đều quá mệt mỏi.

Tất cả chỉ như một giấc mộng.

“Ta chỉ muốn người nợ ta một món ân tình”.

Gương mặt Đỗ Tiệm từ từ hình thành một nụ cười.

Y cười rất giảo hoạt.

Rất gian.

Đúng lúc ấy, Trang Hoài Phi chợt cảm thấy sau lưng mình có kinh phong áp tới.

Y định xoay người ứng địch, nhưng cơn gió mang theo mùi tanh đã thốc tới mặt, không còn kịp ra tay nữa.

Đó là bảy tám đạo ám khí.

Cá!

Những con cá trôi ra từ cái ang bị Trang Hoài Phi đá vỡ khi nãy!

Cả đương nhiên không thể chủ động tấn công con người trong tình cảnh này.

Là có người nhặt chúng lên rồi ném ra.

Kẻ đó là Đường Thiên Hải.

cấm chế của y đột nhiên được giải trừ.

Thứ cá mà y ném ra đương nhiên chính là “độc ngư”.

Nhưng độc ngư của họ Đường không hề chạm được vào Trang Hoài Phi.

Vì một nguyên nhân.

Chất độc Băng Hỏa mà y trúng phải vừa được giải trừ thì hầu như là cùng lúc ấy, Thất Trùng Thiên trên người Thiết Thủ cũng tạm thời giải khai.

Chàng lập tức tương trợ Trang Hoài Phi.

Thiết Thủ bắt lấy độc ngư, tiếp lấy thế công, nhận lấy dịch thủ

Đường Thiên Hải gầm lên tức giận: “Tên chó bắt chuột nhà người...”.

Y còn chưa dứt lời thì Thiết Thủ đã trấn định tiếp lời: “Không, ta đang đả lão hổ”.

Đường Thiên Hải cậy thế hành hung, tham tài vong pháp, cũng là một con đại lão hổ!

Độc Ngư, nếu không phải sượt qua mặt Trang Hoài Phi, thì cũng bị Thiết Thủ bắt lấy, nhưng cũng còn một hai con suýt chút nữa thì rơi trên người Luyến Luyến, khiến nàng sợ hãi hét lên.

Trang Hoài Phi định thần lại, lập tức chạy tới bảo vệ nàng.

Chợt nghe Thiết Thủ kêu lên: “Cẩn thận...”.

Nhưng Đường Thiên Hải đã phát động tổng công kích.

Y lao cả người đến.

Cơ hồ như y muốn dùng thân mình ôm chặt lấy chàng

Toàn thân Đường Thiên Hải đều là độc.

Bản thân y chính là một đạo ám khí.

Một đạo ám khí khổng lồ, cực nguy hiểm, lực sát thương vô cùng lớn!

Thiết Thủ vì phân tâm ở chỗ Trang Hoài Phi, nhất thời thất thần, đã để Đường Thiên Hải lao trúng mình, chàng chỉ còn cách thi triển hết toàn thân công lực, toàn bộ bản lĩnh để kháng lại độc lực của cỗ ám khí Đường Thiên Hải kia!

Đúng vào lúc ấy, chợt nghe một tiếng “hự” vang lên, Trang Hoài Phi hốt hoảng đẩy Luyến Luyến ra, rống lên một tiếng đau đớn.

Song thủ y vốn đang đặt trên vai Luyến Luyến.

Trên tay nàng có đao.

Đao đã đâm vào tiểu phúc y.

Trang Hoài Phi chưa bao giờ nghĩ Luyến Luyến sẽ ám toán mình, vì vậy, tại thời khắc này y kinh ngạc nhiều hơn là đau đớn, đau khổ nhiều hơn là đau buốt.

“Muội...”.

“Người giết cha ta, người bội phản ông ấy, chỉ vì nữ nhân kia phải không?” Luyến Luyến buông đao, đưa tay chỉ vào Ly Ly, cắn môi, phẫn hận gào lên: “Vì bảo vệ cha ả ta, người đã giết cha ta... ta phải báo thù!”.

Sau đó nàng nhắm mắt lại, thản nhiên nói: “Người giết ta đi!”.

Thiết Thủ vừa nghe tiếng rống của họ Trang thì liền biết ngay là chuyện không hay đã xảy ra, có muốn cứu vẫn cũng không kịp nữa rồi.

Vừa rồi chàng đã cảm thấy không ổn.

Luyến Luyến không lý gì lại không báo phụ thù, huống hồ, khi Luyến Luyến còn nấp bên ngoài, cục diện toàn là Trang Hoài Phi thi kế hạ độc, còn lúc y nói những lời chân tâm thật lòng thì nàng lại không có mặt. Thế nên Luyến Luyến hận Trang Hoài Phi như vậy cũng là điều không khó hiểu.

Có điều chàng vẫn còn chưa biết, trước khi đến “Ngu Hàng”, Luyến Luyến còn tình cờ nghe lén được cuộc đối thoại thập phần thân thiết giữa Trang Hoài Phi và Ly Ly, lúc Trang Hoài Phi nói rõ tình cảm của mình dành cho Luyến Luyến với Ly Ly thì nàng lại vừa lặng lẽ bỏ đi. Trời cao treu cọt con người ta đến thế là cùng.

Trò đùa của thượng thiên xem ra vẫn chưa kết thúc: đúng vào khoảnh khắc này, Đường Thiên Hải và Thiết Thủ đều nhất tề mất đi công lực.

“Băng Hỏa Thất Trùng Thiên” phát tác lần thứ tư.

Đúng vào lúc này!

Lại trong khoảnh khắc này!

Không ngờ lại đúng thời điểm này!

Cả hai đều sững lại, ôm lấy nhau, rồi đứng đờ ra đó.

Chỉ nghe Đỗ Tiệm cười khùng khục, khùng khục nói: “Trang huynh ơi là Trang huynh, đa tình tự cổ không dư hận, người có biết rằng thiên kiếp bách hiểm đều chỉ vì quá si tình không qua được ả mỹ nhân mà thôi hay chăng?”.

Nói dứt lời, y liền thở dài xuất kiếm.

Xuất kiếm trong tiếng thở dài.

Phảng phất như cả thanh kiếm của y cũng đang thở dài.

4. Thống khổ chi thoái

Y vươn kiếm đâm vào hậu tâm Luyến Luyến.

Tiếng thở dài rất chậm chạp.

Nhưng kiếm quang thì nhanh.

Trang Hoài Phi vì thương tâm quá độ, nên khi phát hiện ra thì đã quá muộn.

Y gầm lên như hổ.

Lao bổ tới.

Nhưng Luyến Luyến lại tưởng rằng y muốn tấn công nàng.

Nàng nhắm mắt lại, không kháng cự, mà chỉ lùi lại một bước theo bản năng.

Nếu nàng không lùi lại bước này, có lẽ, Trang Hoài Phi sẽ đến kịp.

Nhưng Luyến Luyến đã sai một bước.

Độc Kiếm của Đỗ Tiệm, đã đâm ngập sâu vào hậu tâm Luyến Luyến.

Song thủ Trang Hoài Phi nắm lấy hai vai nàng, kéo ngược lại.

Lưỡi kiếm rời khỏi thân thể, máu chảy như suối.

Khóe mắt Trang Hoài Phi tưởng chừng như rách ra, chỉ tay vào mặt Đỗ Tiệm, thanh âm đột nhiên khàn đặc đi: "Tại sao ngươi lại làm vậy?".

Đỗ Tiệm cũng bị thần sắc Trang Hoài Phi làm cho chấn nhiếp.

Y vốn tưởng rằng Ta Luyến Luyến có thể sát thương được Trang Hoài Phi, sau đó liền suy ra võ công thực lực của nàng cũng không phải tầm thường, thế nên đã lập tức đâm nàng một kiếm... chỉ cần liễu kết nàng thì những kẻ còn lại, nếu lo bị thương thì cũng bị trúng độc, bằng không, thì võ công cũng căn bản không thể uy hiếp đến y, có thể nói là Đỗ Tiệm y đã hoàn toàn thao túng đại cục.

Vì vậy y quyết định đâm Luyến Luyến một kiếm.

Nhưng xem ra thì tuy bị nữ tử này đả thương, nhưng Trang Hoài Phi vẫn hết lòng hết dạ yêu nàng.

Y đành phải đã làm thì làm cho chót.

Y giết chết tình nhân của Trang Hoài Phi, thù hằn giữa hai người chỉ sợ sẽ không kém mối thù hạ sát mẫu thân của Thượng Phong Vân là bao, vừa rồi Trang Hoài Phi đã

liều mạng để báo thù cho mẹ, chỉ sợ mối thù giữa y và Trang Hoài Phi cũng đã đến mức không thể vãn hồi... xem ra cách bắt người để uy hiếp ép Trang Hoài Phi phải giao bảo tàng ra chắc không thể thực hiện nổi nữa. Giờ cách tốt nhất để lấy số bạc đó chính là đả thương Trang Hoài Phi, rồi mới từ từ nghiêm hình bức cung hắn.

Tâm niệm chuyển động, tay y lại đâm nhanh một kiếm nữa.

Một kiếm này vẫn nhằm vào Tạ Luyện Luyện.

Trang Hoài Phi tung người lên bảo hộ nàng, đường kiếm của Đỗ Tiệm biến thành đâm vào bụng y.

Đây chính là hiệu quả mà Đỗ Tiệm muốn đạt được.

Luyện Luyện đang ở trong vòng tay đầy máu của y, đột nhiên mở bừng hai mắt, ban đầu là kinh hoảng như không dám tin vào mắt mình, rồi ngay lập tức chuyển thành áy náy và thương tâm.

Trang Hoài Phi kêu lên một tiếng.

“Luyện Luyện!”.

Tiếng kêu bao hàm một sự bi thương và đau khổ vô hạn.

Kiếm trong thân thể y, bị ruột gan y bóp chặt lại, khiến Đỗ Tiệm nhất thời cũng không rút kiếm lại được. Đúng lúc này, bảy tám gia đình, nha dịch mà Luyện Luyện dẫn tới đều nhất tề xông lên tấn công họ Đỗ. Cô Cô và Sa Lăng Thi cũng vội vàng chạy tới đỡ nàng lên.

Cùng lúc ấy, Hồng Miêu tuy đã thọ trọng thương nhưng vẫn một lòng thiết tha hộ chủ nhảy vù tới. Đỗ Tiệm vừa hạ thủ với Luyện Luyện, đang định hồi kiếm khống chế Ly Ly thì Hạ Kim Trung đã cúi đầu, vượt qua tất cả chúng nhân, lao thẳng tới.

Đầu y lúc này đã rút vào trong cổ áo, hai vai nhô ra giống như một con trâu điên trên đầu có hai sừng đang hùng hục phóng tới như muốn hất bay Đỗ Tiệm lên cao vậy.

Đây chính là Hồng Ngưu Nhất Kích.

Đây là cách đánh không cần mạng.

Hay còn gọi là liều mạng.

Cả kẻ kinh qua hàng trăm trận chiến như Đỗ Tiệm cũng chưa từng thấy cách đánh này bao giờ.

Y chỉ còn cách đưa Ly Ly ra trước chặn Hồng Miêu lại... giống như khi nãy Thượng Phong Vân lấy Tạ Mộng Sơn ra làm thuẫn bài vậy.

Hồng Miêu đột nhiên dừng lại, hai tay ôm lấy Ly Ly.

Đỗ Tiệm cười nhạt: ít nhất y cũng có tám cách để hạ sát Hạ Nhất Khiêu mà vẫn có thể giữ Ly Ly không thoát khỏi tay mình.

Có điều, tám cách ấy y không dùng được cách nào, mà cũng không thể dùng cách nào.

Bởi vì y không kịp dùng.

Y không thể kiềm cố cả hai bề.

Lúc ấy, đám nha dịch kia đã xông tới tấn công.

Đỗ Tiệm lúc này, hồi đầu đã không còn “thị nọan” nữa rồi.

Vì vậy y quyết ý lang tâm lạt thủ một phen, trăm thảo thì phải trừ căn.

Một tay y vẫn nắm chặt đốc kiếm không buông, tay còn lại như biến thành một thanh thiết côn, đánh qua, đâm qua, quét tới, chỉ trong nháy mắt, bảy tám gia đình nha dịch kia đã bị y đánh cho ngã bổ nhào. Có kẻ chết ngay tại chỗ, có kẻ trọng thương nằm rên rỉ, người bị thương nhẹ nhất cũng nhất thời không bỏ dậy được, ít nhất thì cũng hoàn toàn không còn năng lực chiến đấu!

Tay của y không ngờ còn cứng hơn Thiết Thủ.

Đáng tiếng Thiết Thủ vẫn còn đang bị chất độc cấm chế, không thể ngăn cản y hành động, song mục chàng đỏ rực lên, xạ ra những tia nhìn khiếp người.

Đỗ Tiệm đánh bại đám nha dịch, nhưng sắc mặt lại tái nhợt đi.

Bởi vì Trang Hoài Phi đã găm lên một tiếng, bẻ gãy kiếm của y.

Kiếm gãy trong thân thể họ Trang, phát ra một tiếng cạch nhẹ.

Sau đó không ngờ y vẫn nhịn đau bật người lên, rồi tung ra song cước.

Thống khổ Chi Thoái!

Lúc tấn công Thượng Phong Vân, Trang Hoài Phi hầu như không chịu dùng chân ra đòn.

Y chỉ dùng tay.

Liên tục dùng tay, đến tận chiêu cuối cùng y mới xuất cước.

Lần này thì hoàn toàn ngược lại.

Chiêu đầu tiên y sử ra với Đỗ Tiệm đã là cước.

Bên ngoài cuồng phong gào rú.

Bên trong gào rú cuồng phong.

Nhưng cước của y vừa cất lên, vừa tấn công, vừa xuất ra, trong vườn chỉ còn lại tiếng cước phong mà thôi.

Tiếng cước phong điên cuồng như vũ bão.

Trước khi y xuất cước tấn công, đã giao Luyến Luyến lại cho Tiểu Trân chăm sóc.

Cũng có nghĩa là, trong giờ khắc quan trọng này, Tiểu Trân đã chạy tới, đỡ lấy Luyến Luyến.

Nàng lấy thân mình che chở cho Luyến Luyến, dùng tấm thân nhỏ bé mềm mại của mình bảo bọc cho nữ tử đáng thương ấy.

Nếu không có Tiểu Trân chăm sóc, che chở Luyến Luyến, chỉ sợ Trang Hoài Phi sẽ không thể bỏ nàng xuống mà ứng chiến sát địch, trong lòng vẫn tràn đầy bất nhẫn, và cảm giác bất lực.

Một trận chiến...

Cực kỳ ngắn.

Cực kỳ đáng sợ.

Cực kỳ tàn nhẫn, tàn bạo và tàn khốc.

Nhưng lại được biểu đạt một cách hết sức ôn hòa và bình lặng.

Trang Hoài Phi đá ra một cước.

Đỗ Tiệm đưa tay cản lại.

Trang Hoài Phi dùng tả cước.

Đỗ Tiệm sử hữu thủ.

Bất luận thế nào, cước lực bao giờ cũng mạnh hơn.

Hướng hồ cước của Trang Hoài Phi còn là Đả Thần Thoái.

Nhưng thực sự thì tay của Đỗ Tiệm không phải là tay.

Mà là ngón tay.

Ngón giữa.

Y chỉ dùng ngón giữa để cản lại một cước uy tựa hoành tảo thiên quân, mãnh như cuồng phong tảo lạc diệp của Trang Hoài Phi.

Một ngón tay làm sao đỡ được Đả Thần Thoái.

Không có khả năng ấy.

Nhưng đây không phải là ngón tay “bình thường”.

Mà là Triều Thiên Nhất Côn.

Đỗ Tiệm từng học nghệ với nhân vật lãnh tụ của Hữu Kiều Tập Đoàn, Mễ Thương Cung ở Kinh Sư.

Triều Thiên Nhất Côn của Mễ công công nổi danh khắp thiên hạ, danh chấn hắc bạch lưỡng đạo. (Chi tiết xin xem trong Thuyết Anh Hùng Thùy Thị Anh Hùng hệ liệt - Triều Thiên Nhất Côn).

Đỗ Tiệm từng báỉ Mễ Hữu Kiều làm sư, y cũng là tâm phúc thủ hạ, môn sinh đặc ý của Mễ Công Công.

Tuy Trang Hoài Phi bị thương rất nặng, nhưng nếu dùng tay cản cước của y, chỉ sợ vẫn không thể nào đỡ nổi.

Bởi vì Trang Hoài Phi đã dùng máu thịt để bẻ gãy Độc Kiếm của y, đổi lại một chiêu Thống Khổ Chi Thoái này.

Sức mạnh của một cước này, chẳng những là nội lực, chân khí, mấy chục năm kinh nghiệm chiến đấu tích lại, mà còn có cả một sức mạnh vô cùng vĩ đại, không gì bì nổi.

Sức mạnh của đau khổ!

5. Ta chỉ bất quá muốn người nợ tình ta một lần

Sức mạnh của đau khổ vô cùng đáng sợ.

Nhưng tham lam của là một thứ sức mạnh.

Một thứ sức mạnh cũng không gì so bì kịp.

Sức mạnh ấy khiến Đỗ Tiệm có thể dùng một ngón tay cản cước của Trang Hoài Phi lại, đồng thời nhất chỉ chuyển thành ngũ chỉ, móc lấy chân họ Trang.

Sát na ấy, chính là cơ hội phản kích của Trang Hoài Phi.

Thoái pháp của y vốn sở trường biến hóa.

Nhưng đúng lúc sinh tử quan đầu này, chân của y khẽ co giật một cái, kinh đạo cũng thiếu một chút... có lẽ vì chân y đã bị Trang Hoài Phi bóc đi một tảng thịt lớn,

hoặc có lẽ vì quá đối thương tâm và phần nộ nên y đã không tích tụ đủ công lực, và cũng có thể vì đoạn độc kiếm kia vẫn còn găm lại trong cơ thể y, càng có thể vì vết thương ở chân y từ đó tới giờ vẫn chưa lành lặn, mà còn ngày một nghiêm trọng...

Tóm lại là động tác của y chợt chậm lại... nhưng chỉ một cái nháy mắt mà thôi.

Vậy mà Đỗ Tiệm cũng không bỏ qua, năm ngón tay bấu lại như năm móc câu, bóp chặt đùi non của Trang Hoài Phi.

Cấu vào thật mạnh.

Chết dí ở đó.

Năm ngón tay bấu ngập vào xương cốt y.

Chỉ có điều, Trang Hoài Phi vẫn còn tay.

Y rút thanh kiếm găm trong bụng ra, đâm về phía họ Đỗ.

Trên tay Đỗ Tiệm vẫn còn kiếm.

Một thanh kiếm gãy.

Y dùng đoạn kiếm nghênh tiếp lấy mũi kiếm đầy máu nhoe nhoét kia.

Hai lưỡi kiếm giao nhau, tóe lửa, phát ra những tiếng ngân dài không dứt.

Hai người bắt đầu áp sát vào nhau.

Khổ chiến.

Ác đấu.

Không phải đang quá chiêu, mà là liễu mạng.

Trang Hoài Phi vẫn còn một chân nữa.

Hữu cước.

Rất ít khi y dùng đến chân phải này.

Vì nó tập tễnh.

Nhưng nay y đã xuất hữu cước.

Một cước này đá ra, Thiết Thủ xưa nay vốn luôn lo lắng cho y cũng không khỏi thốt lên một tiếng khen ngợi.

Đáng tiếc Truy Mệnh không ở đây!

Một cước này đương nhiên là rất lợi hại.

Vì vậy Đỗ Tiệm đã trúng cước, cả người “bay” lên không trung.

Y không còn có thể nhất tiểu sát nhân được nữa.

Miệng Đỗ Tiệm phun ra một búng máu, người đụng võ hai ang cá lớn, máu vẫn tiếp tục chảy ra như suối từ mũi, miệng, tai y, rồi lập tức bị nước trong ang cá, nước mưa làm tan đi. Y vừa ho khùng khục vừa cười cười nói:

“Kỳ thực... ta chỉ muốn người nợ tình ta một lần... không ngờ lại ra nông nỗi này!”.

Y vừa nói, vừa phun máu.

Thương thế xem ra không nhẹ chút nào.

Chỉ là, không ai hiểu rõ hơn chính bản thân y, vết thương thực sự là kiếm thương, chứ không phải do một cước kia của họ Trang.

Kiếm đâm vào ngực phải y.

Kiếm vẫn cắm trong người... giống như Trang Hoài Phi vừa nãy trúng kiếm của y vậy.

Vì thế, máu không chảy ra.

Nhưng thanh kiếm ấy không phải kiếm thương, mà là Độc Kiếm.

Đỗ Tiệm hiểu rất rõ, vết thương không chảy máu còn nghiêm trọng hơn chảy máu rất nhiều.

Chỉ có điều, thanh đoạn kiếm của y cũng đã biến mất.

Không phải biến mất, mà là găm trên người Trang Hoài Phi.

Trang Hoài Phi muốn đã thương y, cũng phải trả ra một cái giá tương đối đáng sợ.

Giờ Đỗ Tiệm mới nhận ra mình đã làm sai ba việc.

Thứ nhất, cơ hồ như y đã đánh giá thấp Trang Hoài Phi.

Khả năng chiến đấu và ý chí chiến đấu của họ Trang, vượt xa quá so với y tưởng tượng.

Thứ hai, y không nên hạ thủ với Tạ Luyện Luyện.

Làm như vậy chỉ khiến Trang Hoài Phi càng thêm hận y.

Thứ ba, y không nên giết chết Thượng Phong Vân.

Giết Thượng Phong Vân quá sớm, khiến y lâm vào cảnh cô quân tác chiến.

Tình cảnh hiện giờ của y tương đối hung hiểm.

Nhưng y vẫn có thứ để chờ đợi.

Sát chiêu cuối cùng. Quân bài cuối cùng.

Đỗ Tiệm hi vọng lần này mình không làm sai, cũng không nhìn lầm.

Đúng là lần này y không sai.

Y nghe thấy Tiểu Trân kêu lên một tiếng: “Cẩn thận...”.

Kế đó là một tiếng hự.

Hồng Miêu rú lên thảm thiết.

Cả người họ Hạ nhảy dựng lên.

Bởi vì sau lưng y đã bị người ta đâm một dao.

Đó là cây trủy thủ đặc biệt của Hà Nhĩ Mông.

Thanh dao ấy cắm ngập vào thân thể y, chỉ còn lại chuôi ở ngoài, trông giống như một chiếc nút, nút chặt bối tâm y lại.

Người giết y là Đỗ Lão Chí.

Đỗ Lão Chí là phục binh mà Mễ Công Công sắp xếp tại Võ Công huyện.

Cũng là đồng bào huynh đệ với Đỗ Tiệm.

Xưa nay y luôn giấu mình.

Giờ, đã đến lúc y xuất thủ, đến lúc y hiện thân, lộ diện, bộc lộ thân thủ rồi.

Vừa ra tay, y đã giết chết Hạ Kim Trung.

Hồng Miêu “bay” lên, lúc rơi xuống, Trang Hoài Phi đã kịp thời đỡ lấy y.

Máu trên người họ Trang chảy ra còn nhiều hơn y gấp bội.

Hồng Miêu gục người trong lòng Trang Hoài Phi, chỉ nói một câu: “Xin lỗi... tiểu nhân... với lão Hà... phải đi trước một bước... rồi... không thể cùng lão Đại...”. Lời chưa dứt, y đã tuyệt khí.

Hà Nhĩ Mông và Hạ Kim Trung, hai người này đều do một tay Trang Hoài Phi đề bạt lên. Một người âm trầm, một người gian trá, nhưng cả hai đều chưa từng làm bất cứ chuyện gì có lỗi với lão đại của mình.

Càng chưa bao giờ bán đứng Trang Hoài Phi.

Đối với họ Trang, bọn họ trung thành, đáng tin cậy.

Nhưng cả hai đều đã chết.

Mặc dù một trước một sau, nhưng cả hai đều đã chết.

Trang mẫu cũng đã nuốt hận chốn cửu tuyền.

Tạ Luyện Luyện chỉ còn một hơi thở yếu ớt.

Trang Hoài Phi cũng thương thế thảm trọng.

Tất cả những điều này là vì cái gì?

Một khắc trước, Trang Hoài Phi còn chiếm hết thượng phong, có được thắng lợi, tưởng chừng như có thể có được Luyện Luyện, hộ tống Ly Ly rời khỏi đây, hưởng dụng số tài sản kia tiêu điều pháp ngoại, vậy mà chỉ một khắc sau, Trang Hoài Phi đã thảm bại một cách thê thảm, biến thành tay trắng.

Có điều trước khi trúng phải sát chiêu của Đồ Lão Chí, Hồng Miêu đã kịp thời giải trừ tất cả các huyết đạo bị phong tỏa trên người Ly Ly.

- o O o -